בני אדם בבת אחת כו' כדאמר בריש פ' התערובות (זבחים

דף עג: ושם) וא"ת ומ"ש דלא פליג ר' אליעזר הכא וכן אכל הנהו דמס'

ערלה (בפ"ג מ"ו) כדקאמר לענין עבודת כוכבים בסוף כל הצלמים (ע"ו

ל) [יחוקאל מה], ב) [חוליןלח:], ג) [ועי היעב

תוספות זבחים עב: ד"ה

תוס' זבחים עב. ד"ה

וליבנולו וכו׳ הניחו נונותו

הוסיפו שם עוד בענין

דהכא ע"שו.

ככרות]. ד) ולפנינו אימה פרוחה של לחם

עין משפמ נר מצוה קבו א מיי׳ פט"ו מהלי מאכלות אסורות

:סלכה יד כבח ב מיי׳ שם פט״ו הלכה נו נווש"נו יו"ד סימן קי סעיף א: קבט ג מיי' פ"ו מהלי בסולי המוקדשין הלכה כג:

קל ד מיי שם הלי כד:

תוספות ישנים

בפ"ק דבילה מתניא דר"מ קאמר אם יש שם מאה פומין יעלו: רשב"ל אומר כל שדרכו למנות שנינו. וא"ת והרי קתני חבילי תלתן דהוי את שדרכו לימנות וי"ל דקסבר רשב"ל דאדרבה משום הכי הדר ותנא שהיה ר"מ אומר שלא נטעה לומר דוקא חבילי תלתן דהוי את שדרכו והא דנחט חבילי תלתו דהוי את שדרכו ולא נקט דבר דהוי כל שדרכו משום דמדרבנו כנ שאוכו ונחום אומוכנק הוי דקנגום ולוף אסרה תורה מש"ה בעינן את שדרכו ולרצי יוחנן דאמר את שדרכו לימנות שנינו מת שנדכר פתנות שפט לריך ליתן טעם למה חזר ושנה שהיה ר"מ אומר וכו" שהרי הזכיר חבילי תלתן דהוי את שדרכו ול"ל דסד"א דדוקא חבילי תלתן דלא הוי רק מדרבט כדפרישית אמריי דוקא את שדרכו מקדש אבל כל שדרכו לא אבל איסורא דף מט:) אע"ג דפת של עובד כוכבים אסור כיון דשרי בהנאה חיישינן שמא שדרכו נה חבנ היסורה דאוריי מקדש אף כל שדרכו להכי הדר וחנא כללא דבכל ענין לא מקדש אלא את שדרכו א"י. סד"א דוקא חבילי מלחן דאסירי בהנאה דכלאי הכרם אסירי בהנאה אמרי׳ דמקדש אבל במלחא דשריא בהנאה לא מתנתח דשרים בהתנח מ מקדש אף את שדרכו קמיינ. וא"ת לרשב"ל אמאי אמרי הכא בחבילי חלתן דמקדש הלא לא אסירי רק מדרבנן וא"כ הו"ל כמו עינול בעינולים דסבר ריש שינול בעינולים דסבר ריש להיש עולה משום דתרומה בזמן הזה דרבנן וי"ל שאני חבילי תלתן דאסירי בהנאה כמו איסורי וחשיבי וחשיבי כמו חיסורי דאורייתא [ו]י"מ דטעמא דעולה עיגול בעיגולים משום דהוי תרומה כזה"ז דרכנן ותרומת פירות דרכנן ולא נהירא דטעם דתרומת פירות דרבנן לא מעלה ולא מוריד דאי הוי תרומה בזה"ו דאוריי' הוה גזרי׳ דרבגן אטו דגן דהוי מרומה דאוריי׳: קתני דאוריי': קתני מיהא רישא מעלה אע"ג דהויא דאורייהא דהויא דאורייתא וקשיא לריש לקיש דאמר לעיל עיגול בעיגולין עולה משום

לתרומה בזמן הזה דרבנן דהכם בדאורייתם נמי אמרי מעלה פ"ה והא דאמרי בסיפא לא מעלה דאמרי בסיפא לא מעלה

היינו משום טעמא דכי נמי אמרי' לא תעלה ליכא

מתריי הו מענה כיכם הפסד כל כך שהיי המטאח והחולון ראויה לכהנים וכוי. וא"מ א"כ מאי פריך מהכא לריש לקיש הלא שפיר קאמר דמוכח מרומה בזמן האם דרכט דמעיגול במעיגול מעיגול

הזה בעיגולין עולה זה מדאורייתא לא הוה עולה מרובה

דהא חזו לכהן אף אם לא תעלה. ונ"ל טעמא דסיפא דאמרי" לא תעלה משום

דף מט:) דיוליך הנאה לים המלח כולן ידלקו דברי ר' מאיר וחכ"א "יעלו באחד ומאתים שהיה ר"מ אומר כל שדרכו לימנות ומיהו רבינו שמואל פירש שם דה"ה בכל איסורין ונראה דדוקא גבי עבודת כוכבים אית ליה הכי משום דתופסת את דמיה וכשמוליך הנאה נראה כאילו הוליך האיסור ועוד יש לפרש דדוקה בתנור שהסיקו בעלי עבודת כוכבים ואפה בו את הפת ונטל ממנה כרכר וארג בו את הבגד אמרינן יוליך הנאה לים המלח כשנתערב לפי שחין ממשות החיסור בעין וההוא דאיתערב לו חביתא דחמרא דקאמר (שם) דיוליך הנאה היינו משום דאין נהנה מגוף האיסור דאסור בשתיה אלא או למכור או ליתן לפועליו וא"ת ומה טעם לא אמרי׳ בכל הנך דמס׳ ערלה (פ״ג מ״ו) ימכרו כולן לעובד כוכבים חוץ מדמי איסור שבו כדאמר רשב"ג בפרק בתרא דמק' ע"ו (דף עד. ושם) גבי יין נסך בירושלמי פריך לה ומשני דחיישינן בכולהו אם ימכור לעובד כוכבים שמא יחזור וימכור לישראל וכן בפת ובגד דפרק כל הצלמים (שם

מקדש וחכ"א אינו מקדש אלא ששה דברים בלבד ר"ע אומר ישבעה אלו הן אגוזי פרך ורמוני בדן וחביות סתומות וחלפי תרדין וקולחי כרוב ודלעת יונית ור"ע מוסיף אף ככרות של בעה"ב הראוין לערלה ערלה לכלאי הכרם כלאי הכרם ר' יוחגן סבר את שדרכו לימנות שנינו וריש לקיש סבר כל שדרכו לימנות שנינו מאי חתיכה דתניא יחתיכה של חמאת ממאה שנתערבה במאה חתיכות של חמאות מהורות וכן פרוסה של לחם הפנים ממאה שנתערכה במאה פרוסות של לחם הפנים מהורות תעלה רבי יהודה אומר לא תעלה אבל יחתיכה של חמאת מהורה שנתערבה במאה חתיכות של חולין מהורות וכן פרוסה של לחם הפנים מהורה שנתערבה במאה פרוסות של חולין מהורות דברי הכל לא תעלה קתני מיהת רישא תעלה אמר רבי חייא בריה דרב הונא בנימוחה אי הכי מאי מעמא דר' יהודה רבי

בודן ידדקו. וליכא למימר דלניידינהו דגזרינן שמא יבואו עשרה כולן ידלקו. דלא בטלי כדקחני טעמא שהיה רבי מאיר אומר כל

יבמות

שדרכו לימנות מקדש את המתערב עמו ואין בטל ברוב שכלאי הכרם

(דף מח.) מן המאתיםא ממותר שתי מאות שנשתיירו בבור מיכן לערלה

בדבר שאין במנין בטלין באחד ומאתים כדאמר בפסחים באלו עוברין

וכלאי הכרם שבטלים במאתים:

מקדש. מאתים או שלש מאות דלא

בטל: פרך. מקום: הראוין לערלה.

כגון אגוזים ורימון וחביות מקדשין

ואוסרין את הכשרים משום ערלה:

הראוין לכלאי הכרם. כגון תרדין

וכרוב ודלעת: רבי יוחנן סבר את

שדרכו לימנות. שמיוחד במנין שנינו

דלא בטל הלכך חתיכות ועיגולים

אע"ג שדרכן לימנות הואיל שדרכן נמי

לימכר באומד בטלי: ור"ל סבר כל

שדרכו לימנות. אפילו לפרקים שנינו

דלא בטיל הלכך עיגול אי ס"ד תרומה

בומן הוה דאורייתא לא היה בטיל:

ר׳ יהודה אומר לא מעלה. דקסבר

ר׳ יהודה בכל דוכתאם מין במינו לא

בטיל: דברי הכל לא תעלה. ת"ק

מודה הואיל ואפשר למוכרן לכהן

בהפסד מועט וחתיכה ופרוסה דרכן

לימנות משום הפסד מועט לא מבטלינן איסורא דאורייתא ואע"ג דעיגול בטל

בחולין ולא מזבנינן ליה לכהן התם

הוא דעיגול גופיה תרומה דרבנן היא

ורישא תעלה דאין להם תקנה אלא

שריפה ואיכא הפסד קדשים: קסני

מיהת רישה מעלה. קשיה לר"ל דאמר כל שדרכו לימנות שנינו דהא הכא דרכן לימנות ובטיל:

יקנה ממנו ישראל ליתן לפועליו וחבית דההוא גברא אם היה חפץ למכור כל יינו ביחד ה"ה דהוה מצי למכור חוץ מדמי איסור שבו: פרך. פירש בקונטרס שם מקום ור"י אומר על שם שנפרכים כדאמר בפסיקתא דפרשתא דיהודה וישראל רבים אחר פרשת כי תשא דריש על אל גנת אגוו ירדתי שנמשלו ישראל לאגוו שיש בו ג' מינים של פרך שנפרך מעלמו: בברדת של בעל הבית. אבל של נחתום שהם קטנות אפי׳ ר"מ מודה דלא מקדש דהא חנן במס' ערלה (פ"ג מ"ו) דתעלה באחד ומאחים והא דמשמע לקמן דחתיכה של לחם הפנים לא בטלה בשל חולין שאני לחם הפנים דחמיר טפי וראוי להתכבד בו ואפה בו את הפת דפ" כל הצלמים (פ"ז דף מטי) דקתני נתערבה באחרות כולן אסורות לריך לאוקמא בככרות של בעל הבים: הראויה לערצה ערצה. בירושלמי מדקדק אמאי לא תני נמי הראוי לתרומה תרומה דכיון דחשיבי לא בטלי באחד ומאה ומשני משום דכולהו שייכי בתרומה ולא מלי למיתני הראוי לתרומה תרומה ועוד מלי לשנויי דהאי תנא תרתי אית ליה דבר שבמנין ואיסור הנאה כדאמר בפ׳ בתרא דמסכת ע"ז (דף עד.) אמתניתין דהתם: רבר יוחגן אומר את שדרבו למנות שנינו. בירושלמי משמע דלא הוי אלא עשרה דברים את שדרבו למנות שנינו. בירושלמי משמע דלא הוי אלא עשרה דברים את שדרבו למנות שנינו. חלתן הרי שבעה ובגד שלבעו בקליפי ערלה ונחערבה באחרים ולובע מלא הסיט בקליפי ערלה וארגו בבגד וחרי מילי חשיבי הרי ט' ואורג מלא הסיט מצמר הבכור בבגד ואית דחשיב ככרות של בעל הבית בעשירית וקשה לר"י דהא איכא טובא טבעות וכוסות של עבודת כוכבים דהתערובות (זבחים עד.) וכל הנהו דתנן בפרק בתרא דמסכת ע"ז (דף עד. ושם) יין נסך ועורות לבובין וכו' וקאמר התם דהאי תנא תרתי אית ליה דבר שבמנין ואיסורי הנאה וכל הנהו הוו את שדרכו דאי לאו הכי תקשה ההיא משנה לרבי יוחנן ודוחק לומר דתנא דליטרא קליעות היא דא"ר הוה ליה לאקשויי ולשנויי הכי כדפריך אההיא דהתערובות ובריש מסכת בילה (דף ג: ושם) ועוד נראה דעדיפי מאת שדרכו מדפריך התם וליתני נמי אגחי פרך ורמוני באדן וליתני נמי ככרות של בעל הבית ומשני אכולהו הא תנא ליה התם ומחבילי חלתן דחשיב הכא ברישה לא פריך משמע דכרבנן בעי לאוקמי דלא סגי להו באת שדרכו ואמר רבינו יצחק דבירושלמי לא חשיב אלא אותן ששנויים שם במסכת ערלה (פ"ג) אבל אכתי איכא טובא וא"ת יין נסך דחשיב התם במסכת ע"ז ע"כ בחביות סתומות איירי דהא כרבנן בעי לאוקמיה וא"כ אמאי חשיב לה הא תנא ליה במסכת ערלה ואמר רבינו יצחק דאיצטריך לאשמועינן דמחמרינן ביין נסך ואע"ג. דלא כתיב איסוריה בדאורייתא אלא מדברי קבלה או שמא אשמועינן דדוקא ביין נסך מחמרינן ולא בסתם יינן ואם בסתם יינן הוי דינא הכי כ"ש דאינטריך לאשמועינן משום סתם יינן א"נ אשמועינן דלא שרי על ידי פדיון לאפוקי מדר' אליעזר וא"ת והא קתני שור הנסקל ובפ' התערובות (זכחים עב. זשם) משמע דשור הנסקל וחטאות המתות לא חשיבי אפילו כחבילי תילתן ואמר ר"י דדוקא מחטאות מתות הן כבשות קטנות פריך בהתערובות דלא חשיב שבמנין לפי שרגילים למכור כל העדר יחד ואפילו יחשב כשהוא שחוט כחתיכה הראויה להתכבד בה כשהוא חי גריע טפי אבל שור הנסקל שהוא גדול חשיב הוא אפילו אליבא דרבנן ובירושלמי מוקי ההיא דפרק בתרא דמסכת ע"ז בשור הנסקל שחוט דראוי להתכבד בו ומיהו אמר ר"י דלפי הש"ס שלנו משמע שמעמידה בחי דבפ׳ התערובות (שם דף שא:) עביד לריכותא ממתני׳ האפקף שהוש דרכון והאפרי ברוחה להות הדרכים של של משמע שמשמרים של הנסקל בחולין ואי בחתיכה איירי ההוא דתס" ע"ז לא ההתם דאשתועינן שור הנסקל שנתערב בקדשים ודפרק בתרא דתס" ע"ז דאשתועינן שור הנסקל בחולין ואי בחתיכה איירי ההוא דתס" ע"ז לא הוה לריך לטעמא דהפסד קדשים דקאמר התם: רבר יהודה אושר דא תעלדה. פי" בקונטרס משום דקסבר מין במינו לא בטיל ואין נראה דדוקא בדבר המתערב אית ליה לר' יהודה דמין במינו לא בטיל כמו שאפרש בסמוך אלא השתא טעמא דר' יהודה דקסבר כל שדרכו למנות לא בטיל דר' יהודה לטעמיה דאמר בליטרא קליעות דלא בטלה בריש המערובות (שם עג.) ובריש מס' בילה (דף ד. ושם) וכי מוקי לה בנימוחה הוא דקאמר דטעמא דר' יהודה משום דמין במינו לא בטיל: דברי הבל דא תעדה. נראה לפרש דטעמא דסיפא שנמערבה בשל חולין משום דלאחר שנתבטלה ראויה להתכבד בה לפיכך לד״ה לא בטלה אבל רישא שנתערבה בחתיכות טהורות של חטאות דכי נתי תעלה אין ראויה להתכבד בה דלא שייך כיבוד בפני כהנים במקדש ולהכי לת"ק תעלה דהוי כל שדרכו והא דפליגי בתוספתא במס' תרומות (פ"ה) ה' בחתיכה של חטאת בין טהורה בין טמאה שנתערבה בחולין דרבנן אמרי תעלה ור׳ יהודה אומר לא תעלה לריך לאוקומה בנימוחה ור׳ יהודה לטעמיה דאמר (חולין קח.) מין במינו לא בטל וק"ק לפי זה אמאי לא נקט טמאה בשל חולין ד"ה לא תעלה דאין לומר דטהורות בטהורות עדיפא ליה דמשמע דלא אריך האי טעמא אלא לר"ל א' זנראה דלר' יוחנן הוי חידוש טפי לאשמועינן דבר שבמנין ולא איסור הנאה דמקדש מבטמאה דהוי דבר שבמנין ואיסור הנאה דאין חידוש כל כך והא דלא חשיב במסכת ע"ו חתיכה של חטאת טמאה בשל חולין דההוא תנא תרתי אית ליה כדקאמר התם איכא למימר דבקדשים לא מיירי ולפי טעמא שבקונטרס שחולה בהפסד מועט לא מצי למינקט בסיפא טמאה בחולין:

> דאי מחבנול הויא חחיכה וחתיכה הראויה להתכבד לא בטלה וַאבל אין להקשות ברישא אמאי תעלה הלא היא ראויה להתכבד משום דאף היא אינה ראייה להתכבד משום דאף היא אינה ראייה להתכבד רק לפני אורמים כסנים. [נועי בתום' כאן:] א) ו"יל דרבוחא אשמעינן דאט"ג דהוא מהורה וראויה להתכבד לאכילת כהנים לא מעלה וכ"ש טמאה שאינה ראויה אף לכהנים והוי כענין דאמרינן לקמן טהורה מטהורה עדיפא ליה למילף: אי הכי מאי טעמא דרבי יהודה. אא"ב דמיירי בשלא נמוחו ניאא טעמא דרבי יהודה כדפרישית לעיל דדבר שבמנין לא בטיל אבל כיון דאיירי בנימוחו מאי טעמא דרבי יהודה:

כנשים ואינו חולק עם בנים כנשים ופסול לעדות כנשים ופסול לכהונה כנשים דרכים ששוה לאנשים ולנשים חייבים על תחוס דסף היח מינה לחויה להסכבד למינה לחויה לחויה להסכבד למינה לחויה לחויה לחויה להסכבד למינה לחויה לחויה לחויה להסכבד למינה בשיגו ביותר מויה לשמח להיותר למינה לחויה לחויה להסכבד למינה מחוי בשומה או שורפין על כענין דאמריע לקמן טהורה מנוסיה מדים ולא לנשים היו ביותר שוא היין ביותר מויה למינה למינה לחויה למינה לחויה לחויה לחויה למינה לחויה לח

דרכים שוה לנשים מטמא באודם כנשים ואינו מתיחד עם אנשים כנשים ואינו זקוק ליבום ואינו מחלק בקדשי הקדשים

נושאין דאנדרוגינוס אוכל בתרומה ואינו אוכל בקדשים ואינו נבעל בעבירה דחשבינן ליה כחללה ונפסל מן התרומה ולדידי נמי משמע אין מברך לאנשים ולא לנשים משום דבריה בפני עצמה היא ע"כ:

מוסף רש"י

. יעלו באחד ומאתים. אם נתערב אחד מהן במאחים של היתר יעלה אחד מהן וידלק והשאר מותרין, חה שיעור ביטול כלאים וערלה באחד ומאמים (ביצה ג:) זו היא עליית ערלה וכלאי הכרס, דתרומה עולה באחד ומאה וכיון שכפל את האיסור, שאימורו אימור הנאה. כפל שמיטור מיטור המנים, כפנ את העלייה, הכי תניא לה בספרי גבי מכל חלבו את מקדשו ממנו, דמשתעי בתרומת מעשר שהיא אחד ממאה, וקרי ליה מקדשו, ומשמע שמקדשו מקדש מתשמערכין כו (זבחים עב:). שהיה ר' מאיר אומר. כלומר להכי אמר ר' מאיר כולן ידלקו ולית להו ביטול, שהיה ר' מאיר אומר הואיל ודרכן לימנות אין בטלין ומקדשין לאסור כל המתערכין נהן (ביצה ג:). וחכ"א. כל פירות שבעולם בטלים חון מששה דברים הללו המנויין כאן שהן חשובין מאד (שם). אינו מקדש. אלא כטל, אלא ששה דברים אלא ששה דבו ב בלבד. הן שמקדשין חת כל המתערבין בהן מתוך שהן גדולים ודמיהן יקרים ומשוכין כמינן (זבחים שם). פרך ובדן. מקומות הן (ביצה וזבחים שם)**. וחלפי** תרדין וקולחי כרוב. לשון קלח נירק שלו (זבחים שם) קלחי כרובין גדולים עם עלין שלהם וכרוב של

תום' חד מקמאי

עם ענין שניים וכו זכ פל א"י היה גדול כאילן כדאמרינן בכתובות (קיא:)

.(1111

מין אילן וערלה נוהגת בהן מקדשין את ערוביהן משום ערלה, לכלאי הכרם כלאי הכרם. הראוי לכלאי הכרם כגון חלפי

תכנור הסכים לגון מופי תרדין וקולחי כרוב וככרות שאינן מין אילן, מקדשין ערוביהן באיסור כלאי

ערוכיהן נחיסור כלחי הכרס (ביצה שם). את שדרכו לימנות שנינו.

במילתיה דר' מאיר (שם).

הראוי

בתרא גרסינן אנדרוגינוס יש בו דרכים שוה לאנשים ויש בו דרכים שוה לא לאנשים ולא לנשים ויש בו דרכים שוה לאנשים ולנשים שוה לאנשים מטמא בלובן כאנשים נושא אבל לא נישא כאנשים ואינו מתיחד עם נשים כאנשים ואינו ניזון נעטף ומספר כאנשים ואין ניטן מטמא ועובר על בל תקיף וחייב על כל מצות

האמורות בתורה כאנשים